

הַלְבוֹת סֶבֶה סִימָן תרל

צד באר הגולה

(נא) במחצות קנים בפתות משלשה: יא יעושים מחצה (נד) מבעלי-תיים, (נג) שנקשר שם ורבים בקדן
 (יב) יכול לעשות (יד) מחברו הפך לסבה להקשירה, ואפלו
 ביום-טוב, *אבלעד שלא גרע אותו שהעמד שם שבשביל מחצה העמד שם, (נו) אבל בחל אפלו
 אם הוא יודע שפיר דמי: הגה ואפלו ביום-טוב אינו אסור אלא באיתן שלש דגנות המתירים טפה,
 (נז) אבל בדגן רביעי שרי (השת הרביעי והכדי פיר דסיכה). עמן לעיל סימן שסב ענין ה: יג (בח) הסומך
 סתמו על פרטי (יז) המטה והפרצים הם מחצות, (נט) אם יש בה גפה צורה טפחים מן המטה לספק בשירה,

פאר דיטב

(יג) בהקמה. וצריך שתהא מתוקה למעלה או שתהא גבוה כ"כ שאף שתמיה ותפל תהיה גבוה יחיד, ואם יש סלל בין תולדות גבוה מג' צריך לערוך, מ"א, וכתב המ"א בס"ק יד דאם ספך הספך ע"ג בהקמה פסולה

בְּאוֹר הַלֵּכָה

לְבָלִי עֲלֵמָא וְכוּל לְעִשּׁוֹת מִדִּירֵיוֹת כִּינָן דְּמִדִּינָא סְגִי בְּשִׁלְשׁ:
(נא) בְּמַחְצוֹת קֳנָיִם וְכוּ'. רִזְצָה לֹמֵר, דָּאז (מט) אָף שֶׁהָרוּם
 מִנְעִנֵעַ הַיִּירֵעוּת, מִכָּל מָקוֹם נִשְׁאָרוּ מַחְצוֹת בְּקֳנָיִם:
יא (נב) מִבְּעַל־יָהִיִּים. וְאֵם יֵשׁ חָלָל בֶּין רִגְלֵיהָ גְבוּהַ מִשְׁלֹשָׁה
 סָפָחִים צָרִיף לְגִדְהָ (נמרא): **(נג)** שִׁינְקִשׁוֹר שֵׁם וְכוּ'. כְּרִי
(נד) שְׁלֵא תוֹכַל לְכַרֵּת. גַּם צָרִיף שְׁמֵהָּהּ מִתּוֹמָה לְמַעְלָה בְּסִבְלֵיהִם,
 או שְׁמֵהָהּ גְבוּהַ כְּרִיף (נא) שְׁאָף אִם תִּרְבֵּץ (נז) או תִּמְוֹת וְתַפֵּל

* **וּבְלִכְרִי שְׁלֵא יֵדַע וְכוּ'.** דְּהִינָּא דֵּה מַחְצָה קַעְצִינָה בְּשׁוּגַ שְׁפֹסֶר לְשִׁלְטָל
 עַל־יָדָהּ, מִקְרָאֲבֵרֵהֶם, וְהָיָא מִפְרֹשֶׁל רַבְמִי הַיְּהוֹנָן. וְרַשִׁי פֹרֵשׁ, סְפִינִי שְׁאִית
 דָּרָךְ בִּינוֹן בְּכָךְ. וְעֵין בְּלוּשׁ, דָּאִם יֵדַע שְׁבִשְׁבִיל מַחְצָה הַעֲמֹד, הָיִי דָרָךְ
 קִבְּעִיתָ וְיִמְחֶצֶה קִבְּעִי וְנִסְתָּר לְעִשּׁוֹת כֵּן בִּישְׁמִיטוֹב וְכוּ', עַד כִּינָן לִשְׁתֹּר. וְתִי
 לִשְׁנָא לֹאז בְּרִיקָא, דְּהָא מִקְבָּח בְּקִרְבָּא שְׁעֵי דְּהִי וְכִּי אֲהֵל צִירָא, אֲזֵלָא רִצָּה
 לֹמֵר, סְפִינִי שְׁהָיָא דָרָךְ בִּינוֹן כְּשִׁדְּעִי עֲשׂוֹמֵד לִשְׁם מַחְצָה (כְּמִדְּמוּכָה מִפְרֹשֶׁל
 רַשִׁי⁵¹), הָיָא מִתְּהֵינֵה עֵינָה דָרָךְ מִחְצָה קִבְּעִי וְאִסְרָהּוּ רַבְנֵי, אֲזֵל לְעוֹלָם הָיָא
 כִּלְכַל עֲשִׂיתָ אֲהֵל צִירָא וְאִסְרָהּ לְכַתְּמָחֵל:

אָבֿל בַּהֶמָּה אֲסוּר לְהַעֲמִידָהּ בַּיּוֹם טוֹב (ג) לְדַפֵּן שְׁלִישִׁי לַהֲכָשִׁיר הַסֶּפֶה⁴⁹, (ד) וְאִפְלוּ אִם לֹא יִקְשְׁנָהּ בַּקּוֹל עַל־יָדֵי עֲנִיבָה; (ה) לַהֲכָשִׁירָה וְאִפְלוּ בַּיּוֹם טוֹב. כְּגוֹן שֶׁנֶּפֶל לְדַפֵּן סִכְתּוֹ וְהוּא יוֹצֵא לְקֵצֵם מִצֵּדָה סֶפֶה לְאָכֵל וּלְשִׁתּוֹת שָׁם, יִסּוּל לְבַקֵּשׁ אֹדָם שֶׁיַּעֲמִיד שָׁם עַד אַחֵר עַת אֲכִילָתוֹ, וּמִסְתַּיֵּמֶת הַפְּסִיקָים מִשְׁמַע לְבִאֲוָה (ו) הַבְּתוֹרָה לַעֲמִיד שָׁם אֶף שְׂאִינוּ יוֹדַע עַל מֶה וּלְמָה, מִכָּל מָקוֹם אֵין לַחֵשׁ שֶׁמָּא יִלָּךְ בְּהוֹף קָף, (ז) אֶף עַל עֲצוּם בְּרֹפְאֵי לֹא יִסּוּל לְסַמֵּךְ בּוֹה; (ח) אָבֿל בְּחֹל וְכו' שֶׁפִּיר דְּמִי, שֶׁהָיָה מֵתָּה לַעֲשׂוֹת מַחֲצָה בְּחֹל־הַמִּיּוֹד; (ט) אָבֿל בְּדַפֵּן רִבְעִית שָׂרִי, דְּכִיּוֹן יִדֵּשׁ הַכָּשֵׁר סֶפֶה מִכְבֵּר, לֹא מִקְרִי חֹו בִּנְיָן (י) וְכִּי תִסְפֹּחַת עַל אֶהֱל צָרָא וְשָׂרִי, וְהוּא הָדִין דְּמִתָּר לַעֲשׂוֹת בְּכָלֵם דַּפֵּן רִבְעִית בַּיּוֹם טוֹב מִשְׁמַע הוּא, אָבֿל דַּפֵּן שְׁלִישִׁית אֲסוּר, שֶׁהוּא מִכָּשִׁיר הַסֶּפֶה בּוֹה וְהוּא בְּכָלֵל עֲשִׂית אֶהֱל צָרָא דְּאֲסוּר בַּיּוֹם טוֹב [בְּמֵרָא]; יג) הַסּוּמָךְ סִכְתּוֹ וְכו', הִנֵּה (כ) מִמָּה שֶׁכָּתֹב 'וְהַפְּרָעִים הֵם מִחֲצוֹת' וְכו'; 'וְהַפְּרָעִים הֵם דְּפִנּוֹת' מֵיבֶה דְּמִשָּׁה וְזוּ מִקֶּפֶת קָרְשִׁים שְׂרָאשֵׁן הָאֵחָד קְבוּעַ בְּאָרֶץ וְרָאשֵׁן הַשֵּׁנִי עוֹלִין לַמַּעֲלָה מִן הַמִּשָּׁה עֲשֶׂרֶה טַפְחִים, וְהַמִּשָּׁה הִיא קָרְשִׁים קְבוּעִים בְּמִחֲצוֹת אֵלֶּי [וְהוּא קָרְקָעִית הַמִּשָּׁה], וּמִפְּנֵי שֶׁהַקָּרְשִׁים קְבוּעִים בְּאוֹתָן מִחֲצוֹת נִקְרָאִין אוֹתָן מִחֲצוֹת כְּרָעֵי הַמִּשָּׁה, וְעַכְשָׁיו נִבְאָר דְּבָרֵי הַסֵּעִיף: "הַסּוּמָךְ סִכְתּוֹ עַל פְּרָעֵי הַמִּשָּׁה", כְּלוּמָה, שֶׁנֶּחֱן הַסֶּפֶךְ עַל־גִּבֵּי קָרְשִׁים שְׁעוֹלִים לַמַּעֲלָה מִהַמִּשָּׁה, וְהֵם נִקְרָאִים פְּרָעִים, וְהַפְּרָעִים, דְּהֵינּוּ הַקָּרְשִׁים הַנִּזְכָּרִים, הֵם־הֵם מִחֲצוֹת הַסֶּפֶה, "אִם יֵשׁ נִבְהָ עֲשֶׂרֶה טַפְחִים מִן הַמִּשָּׁה לְסֶפֶךְ [דְּהֵינּוּ מִן הַקָּרְשִׁים שֶׁקְבוּעִים בְּתַחְתִּיבָהּ וּלְמַעֲלָהּ] קִשְׂרָה, וְאִם לֹא פְסוּלָה", דְּכִיּוֹן שֶׁהַסֶּפֶךְ סִמּוּךְ עַל הַקָּרְשִׁים הַלָּלוּ שֶׁהֵם פְּרָעֵי הַמִּשָּׁה, חֲשִׁיבָה הַמִּשָּׁה עֲצֻמָּה קָרְקָעִית הַסֶּפֶה וְצָרִיךְ לְהִיטֵּי מִמֶּנָּה עַד הַסֶּפֶךְ עֲשֶׂרֶה טַפְחִים. "וְאִם סִמּוּךְ הַסֶּפֶךְ עַל עֲמוּדִים", פְּרוּשׁ, וְהַעֲמוּדִים תְּקוּעִים בְּאָרֶץ, וּמִשּׁוֹם הַכִּי "אִפְלוּ אֵין גְּבוּהָ עֲשֶׂרֶה טַפְחִים מִן הַמִּשָּׁה עַד לְסֶפֶךְ כִּשְׂרָה", אֶף שֶׁדְּפִנּוֹת הַסֶּפֶה הֵם הַפְּרָעִים, מִכָּל מָקוֹם מֵאַחֵר שֶׁהַסֶּפֶךְ אֵינוֹ נִסְמָךְ עַל הַמִּשָּׁה וְלֹא עַל הַפְּרָעִים, לֹא חֲשִׁיבָה הִיא קָרְקָעִית הַסֶּפֶה, אֲלֵא הָאָרֶץ שֶׁכִּה קְבוּעִים הַעֲמוּדִים שֶׁעַל־יָהֶם נִסְמָךְ הַסֶּפֶךְ, וְכִיּוֹן שֶׁמֶן הָאָרֶץ עַד לְסֶפֶךְ גְּבוּהָ עֲשֶׂרֶה טַפְחִים כִּשְׂרָה, אֶף־עַל־פִּי שֶׁמִּהַמִּשָּׁה עַד לְסֶפֶךְ פָּחוֹת מֵעֲשֶׂרֶה טַפְחִים לִית לָן בֵּה, (ט) כִּיּוֹן דְּאִי שָׁקִיל לָהּ לַמִּשָּׁה אִיכָא אֲוִיר עֲשֶׂרֶה, וְהַסֶּפֶה מִתְקַנְטֵם עַל־יָדֵי הַעֲמוּדִים, דְּמִטָּה לְחִינּוּדָהּ קִנְיָא, וְאֵין הַסֶּפֶה נִפְסָחָה בְּשִׁבְלִי שֶׁהַכִּינִים בֵּה מִטָּה וּמַעֲט אֲוִירָה; (ט) אִם יֵשׁ בֵּה נִבְהָ וְכו' בִּשְׂרָה. דָּאף דְּמַעֲמִיד עַל־גִּבֵּי מִטָּה שֶׁהִיא מִקְבֵּלַת טַמְאָה, (ס) לֹא אִכְפֵּת לָן בּוֹה,

שַׁעַר הַצִּיּוֹן

(מט) ולא העתקתי מה שכתב הפגראברקה דלפי מה שכתב בספר א אם עשו רק ב' דפנות לא מהני קנים כלא ידועות גם בענינו יש להחמיר. ודעת האלה רבה להקל כזה משום שכן שהיריעות קשורים בטוב והקנים אינם רק להחמיר ומאז אין להחמיר כל"כ. וכן בכפודי-עקב הקל כזה: (נ) מספיקא אם הוא תלוך וצדו בעלמא וברעבר כל זמן שלא ברחק קנס מצות סבה, או שהוא תפנת חכמים כדי שלא יבא לידי בטול מצות סבה. והנה לפי מה שפירש הגר"א לליל ביסמן ששב סעף ה' דלפסקא תקה שני המימרא דאבא ורבי יורא אלא דרבי יהודה, משמע דתפנת חכמים הוא⁴⁶: (נא) דאי לאו הכי מישינן דלמא ובעה, עין שם בגמרא. ואף לרבי יהודה מישינן לזה לפי המסקנא, כמו שכתב הגר"א לליל ביסמן ששב סעף ה': (נג) פגראברקה. ואף דאמר הגמרא שם (נג) דמגוים וכו', זהו רק לרבי יוחנן דלפי הסלקא-דעמך (הגר"א שם). ועין בקמנדאברקה שכתב דלפי דעת הגמרא והיראים לא מילינן למינה קולן: (נד) גמרא. והעצם, בדשכמא פאי אדם פיתן שהעומד פאי לא ידע שישלש סחצה העומד שם בטר מחצה העצות בשוגג דאמר לטעל על-ידיה⁴⁷ קל: (נז) באן אסור מחצה למעמיד. דכטר בנות שהמוד אולנין, מה שצין כי בדשכמא שאין לא דעת אולנין בטר המעמידה דהוא לדעת והיא נשיקה כפיין בעלמא נלוטקט מן הרב"ד ומ"א, אבל לרפן רביעית גם על-ידי דתמה מטר ביוס-טוב, דאפלי פליג על-ידי פליג מטר כראיתא בגמרא: (נח) פריקנים: (נה) קעין זה נמצאני בחמ"מ"שה: (נו) שם: (נז) ורש"י: (נא) שם זה עד סופו הוא לשון הפיתיוס: (נב) ואף-ע"כ דאי שקיל לה למטה נפסקת הסבה משום שאין לה דפנות, שכרעי המטה הלא הם דפנותיה כנ"ל. לית לן בה. דאנן בטר סכך אולנין למד' מפני ולקרקעיתו עשרה. וכל תיקא דשקיל לה למטה ואפתי קאי סכך לא נשיקה מטה מקרצית ידיה⁴⁸ (בית יוסף: (ס) עין בבית-יוסף שהביא בשם תירומת-הש"ן לתכרים וגם דעת הר"ף הוא כן, מלבד דעת הרא"ש שהביא מירושלמי דתהה השכם מפני שמעמיד בדבר הנקבל טמאה. ולעצות דעתו משום זה בלבד קשה לטען להקל, אחרי שהר"ן וכן הרשב"א דחדשו דעמם דלרעה הר"ף יש לחל' לטעם זה. אכן אחרי בינויה בספרים ראיתי שרבים הם המקלים בפרט זה שפסקו כחכמים. הלא חכם הר"רין גיאות [ונה לשונו: הטהור] כרעי מטה למעמיד ולטובה, אפלו אינה יכולה לעמוד בפני עצמה כלשון]. והנכנסים כפירוש המשנה שהעיקר הטעם אלא דרבי יהודה טעני שאין לא קכט ורבי יהודה לטעמה וכו', ואין חלקה נרבי יהודה. והנכנסים [ובנו נשיקה, וכן טענה] בטובל, חלקט, פלם נחביו הקדיא דחלקה בחכמים, וממילא מוכן איתם חוששין למה שמעמיד זה דבר הנקבל טמאה, וגם הר"ן שמחמיר הוא רק מדפנות

תלבוֹת סָפָה סִימָן תרל

ביאורים ומוספים

[שעה"צ ס"ק נ]

מש"צ דהקנת חקמים הרא"ה⁽⁴⁶⁾.

(46) וכן מבואר בערך השלחן (ס"ג) שאם לא קשר אותה, אינה מחיצה, אף אם לא ברחזה, מפני שזוהי תקנת חכמים.

[משנ"ב ס"ק נד]

מקב"ר נכו⁽⁴⁷⁾.

(47) ואף שלענין שבת, כתב השריע לעיל (סי' עשב ס"ז) שיש אומרים שאסור להעמיד את חבירו אם המעמיד רוצה להשתמש בו כמחיצה בשבת [וראה במשנ"ב שם (ס"ק מג) שאין ההלכה כן], כתב המרכבת המשנה (פ"ז מהל' שבת הכ"ג) שלענין סוכה לא החמירו בדבר, משום שהיא נוצה, ואינו יכול לקיימה בלא העמדת חבירו כמחיצה, או משום שלא החמירו אלא לענין שבת החמורה, ולפיכך לא הזכירם השו"ע כאן. [וברמ"א שם מבואר שבכל אופן אין להעמיד אדם בדופן בשבת אלא בשעת הצורך ובשעת הדחק].

ואף שמבואר ברמ"א לקמן (סי' תרלה ט"א) שאין להקדים את עשיית הסכך לפני עשיית המחיצות, וכאן כשמעמיד את חבירו להיות דופן הרי הסכך כבר קיים, מ"מ כתבנו שם (ס"ק ט) שבאופן שהקדים לעשות דפנות אלא שאחר כך נפטלו, רשאי להעמיד את הדופן ולתקנה לאחר שהסכך כבר עומד [וראה משנ"ב להלן (ס"ק נה)].

[משנ"ב שם]

ד"קא מןהברו⁽⁴⁸⁾.

(48) ולענין האדם המושמש בעמידתו בדופן, האם נחשב כנמצא בסוכה ויכול לאכול במקומו, דעת הגר"י קרליץ (חוט שני סוכה עמ' רלא) שאם פניו פונים כלפי תוך הסוכה, מותר לו לאכול במקומו, כיון שנופו נמצא בתוך הסוכה, שהרי חלקו החיצון נחשב כמחיצה, ודבר נמצא בתוך הסוכה, וכן צידד בשו"ת הר צבי (ח"א סי' פו) לענינו ולענין מחיצה בפני דבר מטונף, שחלקו החיצון נחשב כמחיצה ויכול לומר דברי קדושה כשפניו פונים לפנים, ונשאר בצ"ע. מאידך, הפתחא זוטא (ס"ק כב) כתב שבקונטרס עובר אורח הסתפק בזה, אלא שמסבירא היה נראה שכיון שצריך לשבת בתוך חלל דפנות הסוכה, האדם העומד בדופן אינו בתוך חלל הדפנות, ואינו רשאי לאכול שם.

[משנ"ב שם]

אסור להעמידה ביום טוב לדפן שלישי להכשיר הפתח⁽⁴⁹⁾.

(49) ולענין תריס או דלת המשמשים בדופן השלישית, הסתפק הגרש"ז אויערבך (הליכות שלמה סוכה פ"ז סט"ז) אם מותר לסוגרם או לפותחם בשבת, כיון שעל ידי כך תתכשר הסוכה או תיפסל, וביאר (שם דבר הלכה אות כד), שאף שמותר לפתוח

ולסגור גג המחומר בצידים על גבי הסוכה [כמבואר ברמ"א לעיל סי' תרבו ס"ג], אין זה אלא משום שאין הפתיחה או הסגירה נחשבות כמעשה בניה וסתירה, אך ליצור מחיצה הקובעת ויוצרת סוכה או לסותרה, יתכן שאסור [וראה דבריו בשו"ת פכ"ד העי קלד]. דעת הגר"י קמבסקי (ארחות רבנו ח"ב עמ' ריט) שבאמת אסור לפותחם ולסוגרם משום איסור בונה וסותר, ויש להשאיר חלק מהם סגור בכדי הכשר סוכה, ואת השאר אפשר לפתוח ולסגור. מאידך, דעת הגר"י קרליץ (חוט שני שבת ח"ב פל"ז ס"ק יא) שמותר לפתוח ולסגור את התריס בשבת ויום טוב, כיון שהכל מוכן ועומד על צידיו, ובסגירתו ופתיחתו אינו עושה מעשה בניה וסתירה, ואף שמחשבתו היא ליצור בכך סוכה, אין המחשבה מחשיבה את המעשה כמעשה בנין, וכן צידד בספר מקראי קודש (סוכות ח"א סי' י אות ב), וכן משמע בשו"ת אבני נזר (ארי"ח סי' רעב אות יא-יב).

ולענין הוספה על מחיצה המתרת, ראה מה שכתבנו בשעה"צ לעיל (ס"ק ה).

[שעה"צ ס"ק נג]

שהעומד שם לא יצא שלשם קחצה העמוד שם הוי קחצה קצוניה פשוט דקמ"ר לסל על ידו⁽⁵⁰⁾.

(50) ואם העומד יודע שלשם מחיצה העומד שם, כתב לעיל (סי' עשב ס"ק לט) שדינו כמחיצה העשויה במזיד, ואפילו בדיעבד אין להשתמש בו כמחיצה. אכן, אם העומד בערב שבת, כתב השעה"צ (שם ס"ק כג) שראוי שיש להקל בשעת הדחק.

ובטעם האיסור להעמיד אדם לשם מחיצה ביריעתו, כתב (שם) שאף שאין בזה איסור בנין בשבת, מ"מ יבואו על ידי כך לזלזל באיסור שבת.

[ביה"ל ד"ה ובלבד]

מפני שהיא דרך בנין פשיע' שיעמוד לשם קחצה [פךמוקח פפדוש רש"י]⁽⁵¹⁾.

(51) ובמשנ"ב לעיל (סי' עשב ס"ק לט) כתב שאף כשהאדם יודע שנעשה כמחיצה, אין בכך איסור בנין בשבת [אלא אסור הדבר משום שיבואו לזלזל באיסורי שבת], וציין בשעה"צ שם (ס"ק כב) לדברי הט"ז (שם ס"ק ג) שכתב בשם רש"י שאין בזה איסור בנין כיון שאין דרך בנין בכך.

[שעה"צ ס"ק נו]

ואמרי קאי סכך לא תשיכה מטה קרקעית דידה⁽⁵²⁾.

(52) אמנם, החזו"א כתב (ארי"ח סי' קמג ס"ק ג), שבין שאם יוציאו את המטה תישאר הסוכה בלי דפנות, ולא תהיה כשרה, נחשבת המטה המחוברת לדפנות כקרקעית הסוכה, ולא ככלי המונח בתוך הסוכה, ולפיכך אם אין על גבה חלל עשרה טפחים, הסוכה פסולה.

וְאֵם לֹא פְסוּלָה. וְאֵם סֶמֶךְ הַסֶּכֶךְ עַל עַמּוּדִים וְהַכְרָעִים הֵם דְּפִנּוֹת, אֲפִלּוּ אֵין גְּבוּחַ עֲשָׂרָה מֵהַמִּטָּה עַד הַסֶּכֶךְ, כִּיּוֹן שִׁישׁ עֲשָׂרָה טַפְחִים מֵהָאֵרֶץ עַד הַסֶּכֶךְ:

[illegible]

א *סבה שחמתה וצלחה *שזון מלמעלה, פסולה, לפי שהחמה מתפשטת ברחוקה (א) ויהיה למטה חמתה מרבה מצלתה, אבל אם חמתה וצלחה (ב) שזים מלמעלה, בשורה: ב (ב) *אם ירוב ממנה צלחה מרבה שזי משהיויון ובמעוט ממנה חמתה מרבה משהיו, בענין שששנצרה יחד החמה והצל של כל הסבה יהיה צלחה מרבה מחמתה משהיו, (ג) כשורה: הגה (ד) ויש (ה) מחמיון אם הסבה גדולה ויש מקום שבעה על שבעה לשמחו מרבה, אף-על-פי שבעורף כל הסבה הרי הצל מרבה (ו) *ספק (סוכות): ג ידרף הסכוף להיות כל קדי שזראו ממנו (ה) הכוכבים יגדולים, היתה "מעצה קמין פיות, (ו) אף-על-פי שאין הכוכבים נראים מותכה, (ז) (ח) כשורה: ד יהיה פסוי דק מאוד שיש פה אזור הרבה אלא שאין שלשה טפחים במקום אחד, ובין הכל צלחה מרבה מחמתה, כשורה: ד יהיה הסכוף מוכבל (פרוש, מוכבל), והוא הסכוף שיהיה מקצתו למעלה ומקצתו למטה, בשר, (ו) "ובכלד אף-על-פי שהיה בין העולה והיורד שלשה טפחים, *אם היה (ח) כחב זה העולה (ד) *טפה או יותר, אף-על-פי שהוא גבוה משלשה טפחים רואין אותו כאלו ירד למטה (ט) ונגע בשפת זה היורד, והוא

פאר היטב

(6) **שָׂרִים**, ועשרת־הַשָּׂרִים בשם בִּיחַ פֹּסֵל מִן שָׂרִים מְלֻמָּשָׁה אֶל מְלֻמָּלָה. וְשֵׁן נִדְאָהֶרן: (3) מִהֶמְיִירִין. הֵנוּ שְׂלֵא לִישֵׁב בְּאוֹתוֹ חֶלֶק שְׁמֻתוֹ מִכֵּה, אֲבָל לִשְׂאֵר חֶלֶק אֵין זֶה פֹסֵל אוֹתוֹ מִיֵּין שֵׁשׁ יָדֵד בֶּה, וְכִיפִי הִיחָ: (7) טָפֵת, שֵׁא חֲשֹׁב לִהְיוֹת אֶהֱל וְאֶמְיִירִין

(ג) **בְּשִׁרְהָ**. עֲבָה־ט. וּבְרִיז כְּתֹב דְּקִיַּעְבֹּר כְּאֲשֶׁר יִהְיֶה הָאֶפֶן שְׂאִיא לְשֵׁל קֶצֶת מִהַסְכָּה מִפְּנֵי [אִיזָה סִכָּה] (סִכָּה) יֵשׁ לִסְמֹךְ עַל הַמַּכְשִׁירִים:

שם הכשר סבה, ט"ז: (ג) פשרה, ולבוש פוסל בשאין המטר יכול

משנה ברורה

דקבלת טמאה על הספקך נאמר ולא על הדפנות. ומכל מקום
לבתחלה נכון להזהר בזה, כי יש מן הפוסקים שמתמירין בזה
[מ"א בסימן תרבע ס"ח]:

* שרין מלמעלה כסולה. הנה בטר הכיז ארצות בעל העשור לחפר, ולא הכיז התחבר את דעתו כלל, משום התקוממים ושריף וסלאש פלם קרמי בשטח רש"י ובמז ששקם פה בשלטר ערוד, ואני מאמרי עוד ראשוני ראשונים הפרי גרסין כי הם הכינו חננאל ושריין גיאוח: שפח או יותר רכו', והוא שיהיה מכון רכו'. המחבר העצמי הכניז המשלש הרקסם, משמע הכניז לא דאס קנה רחב קנהה כניז יותר טשפח בעיני נפי באזיר שבת הפחחות יותר טשפח שיהיה כניז להוריד הפליון במרים, אבל הרמ"א הקדק וכתב וסמך שלש באזיר שבין הפחחות שפח, הורה לנו כזה דעתו כמסקנת הרקס"א בחידושי דכל שיש בין הפחחות שפח ספי והגר"א בכיאוור והגרע"א, ובה שציני: דין פרק טשין וכו' וכו' וכו' בשם הרקס"א. הנה לאפריק מדעת רש"י והתוספות הכניזא להו דאפלו אין באזיר משמח פוחט טפח ארצות גרסין וכו' וכו' רמי:

א (א) וְהָיָה לְמִטָּה חֲמֵתָה מִרְפָּה מִצְלָתָהּ. וְאִי יִחְבֹּטֶל
הַמַּעֲטָה נֶגֶד הָרִיב וְהָיָה כְּאִלוֹ לֹא סִפֵּר כָּלֵל. וּבִשְׁוִיִּם מִלְמַטָּה
פְּשָׁרָה, וְיִדְרֹעַ (ב) דָּעָו לְמַעְלָה מִקִּמּוֹס הַקְּנִיִּים וְרַבִּים מִן הַצְּרִיזִים;
ב (ב) אִם כִּרְבּ מִמֶּנָּה וְכוּ'. וְזִקָּא בְּאֶפֶס זֶה, אֲבָל בְּהַפּוּךְ,
דְּהֵינֵי שְׁמַעוּס הַסֵּכָה הָיָה צֶל הַרְבֵּה וְיִכְרֹב הַסֵּכָה הָיָה חֲמֵתָה
וְיִתֵּר מִצְלָתָהּ. בְּאֶפֶס שֶׁכְּשֶׁמֶצְטָרֵף כָּל הַסֵּפֶךְ בְּיָתֵד וְהָיָה הַצֵּל
מִרְפָּה. (ג) פְּסוּל: (ד) פְּשָׁרָה. אֲפִילוּ לִישֵׁב תַּחַת אוֹתוֹ חֶלֶק
שְׁחִמְתָּה מִרְפָּה. לִפִּי שֶׁהוּא בְּטֵל לִבְנֵי רֹב הַסֵּפֶךְ שְׁצִלָתָה מִרְפָּה:

וכה קטנה שהיא שכצה על שכצה, דא אקרינן דמעטוש לשבה
שנפחתו מרבה, הוא מקום חשוב ואינו בשל לגבי יאר הסכך
לק אן זה פוסל אותו לכלי עלמא בין שיש שם הקשר סבה.
ל מרבה לא יסאר רק שני דפנות, צריך עיון על כל הפסוקה
שלא שקצה סבה. והאחרונים קהב, דלמכהחלך בעינן דאפלו
ל דמחר לסכך הסבה עב הרבה, דאי אפשר שלא יראו בה
איכא חרירם וסדקים בכמה מקומות, עד פאן לשונו. וצנן בכפר
גם יצשה הסכך דק יותר יגשב הודם יותר חוץ הסכך ויצטרע
די בכל הסבה אם הוא רואה רק במקום אחד, מה שאין פן באם
ר דפסולתה, כל שיש ארבעה טפחים ביחד (ז) סכך פסול מקרינן:
ר קטנים. וקהבו האחרונים. דמפל מקום אם הוא משכה פליקף
(א) ואסבין חרי צעין ביה, יש להחמיר ולפסל משום גבולות ביה;
סבה, (ו) יש לסכך על המכשירים: ד (ז) ובכלבד זכור שישלה
טפוח, רוצה לומר, בכל (ח) קנה וקנה מן הסכך נהר רחבו טפח,
צעה לומר, שסככך הפחתון יש גסבין חלל בין קנה לקנה, ורואין

בַּעֲלָמָה, עֵץ שֶׁשָּׁם, וּבִדְוָא יֵשׁ לִסְפֹּךְ עַל דַּעַת הַמַּקְלִין בָּהּ, אֲכָן לִכְתַּחֲלָה כִּכּוֹן לִהְיוֹת בָּהּ לַעֲצָת יָדִי כֹל הַדְּרוֹת, וְעַתָּה בְּדִבְרֵי קַרְפֹּנֶתְנָאֵל עַל תְּרָאִישׁ: (ב) ט"ז: (3) דְּרִיבִי'שֶׁהָ יִשְׁאָרִי פִּזְקִים בְּשֶׁם רִבְנִי יִרְחֵם: (א) ט"ז וּפְשִׁט: (ד) הִרְבֵּא וְשִׂיא: (ה) וּמִכָּל מְקוֹם אִם נִטְלָה אַחֲרֵיכֶם מִקְצֵת כְּבִי הַסֶּכֶךְ מִעֲלֵיו אִין צִירָךְ לִנְעֻנֶה הַנִּשְׁאָר אֲפֵלֵי תֵיחֹל כְּבִתְּאִיחָת, כִּי אִין שֶׁם כֶּכֶף פִּסְלֵי מִפֶּשֶׁל עֲלִיו [שֶׁם בִּיא"א: (1) וְאַפִּלּוּ אִין מִצֻּצֵי הַשֶּׁמֶשׁ נִרְאִין בְּחוּבָה [ט"ז]: (f) שְׁעָרֵי תְשׁוּבָה, וְעַתָּה בְּשִׁבְלֵי מַלְקֻט: (E) טכ"ז: